

[Gammelgaard]

Det er egentlig mærkeligt, at de vælgergrupper og organisationer, der føler sig nært knyttet til socialdemokratiet, har fundet sig i, at partiet har stillet sig helt uden for indflydelse på afgørende områder. Enhver – også socialdemokratiet, der selv havde taget nogle tøvende skridt i den rigtige retning, lige før det flygtede fra regeringsansvaret – vidste fra den første dag under denne regering, at der måtte gribes bredt ind i det offentliges udgifter, og at forøgelsen i pengeindkomsterne måtte kraftigt ned, hvis vi ikke skulle udsættes for en kæmpenedgang i reallønnen. Det har for os været særdeles overraskende, at socialdemokratiet ikke desto mindre stort set har holdt sig uden for indflydelse.

Det begyndte med den første krisepakke. Det var måske forståeligt, at man ønskede at markere sig så hurtigt efter, at man selv havde fremsat stort set de samme forslag, men det vil til tidernes ende forblive en gåde, at det store oppositionsparti derefter satte 30 pct. af vælgerne her i landet uden for indflydelse ved at fremkalde valg på finansloven. Hvilken fordel fik socialdemokratiet af at stemme imod finansloven? Ingen. Det tabte, som alle havde ventet, igen mandater ved valget, hvilket skabte regeringen en lettere parlamentarisk situation end den, der herskede før valget, men det helt afgørende var: socialdemokratiet satte sig selv uden for indflydelse på den centrale økonomiske politik for 1984 og til dels for 1985.

Hvad siger de fagforeningsledere, der i disse dage så hårdt forsvarer tvangsbidragene til socialdemokratiet, til, at partiet på denne måde har sat sig helt uden for indflydelse på det sagsområde, som mest interesserer fagbevægelsen? Hvad siger de til, at beskæftigelsespolitik, udgiftspolitik, rentepolitik og meget andet helt er overladt til det ikke-socialistiske flertal? Det har nok overrasket fagforeningslederne, at det trods alt er gået så godt, at der i så høj grad er taget hensyn til beskæftigelsen og til den økonomiske aktivitet, som de ønsker, men man må dog tro, at de i en række enkeltsager ville have ment, at de gerne ville tale både med regeringen og med socialdemokratiet, for at de to parter så ved forhandling kunne finde frem til et resultat. Men sådan har det altså ikke skullet være. Socialdemokratiet valgte i december at stille sig uden for endnu et års økonomisk politik,

og dommen derover fældede vælgerne ved valget.

Jeg vil gerne herefter sige, at jeg håber og tror, at vi igen kan nå tilbage til et bredt samarbejde, og at socialdemokratiet, næste gang vi skal stemme om finansloven, stemmer for.

Det er næsten utroligt, at regeringen på godt halvandet år har kunnet gennemføre så meget, som den har. Det er ikke mærkeligt, at vælgerne ved valget i så høj grad styrkede regeringspartierne og de partier, der stod bag den økonomiske politik, som valget blev udskrevet på.

Økonomisk set er Danmark inde i en rivende udvikling. Konjunkturforløbet siden regeringens tiltræden i oktober 1982 har været langt gunstigere, end de fleste økonomiske prognosemodeller har kunnet forudsæ. Produktionsvæksten i Danmark ligger over gennemsnittet for Europa, og sammen med Vesttyskland er Danmark forrest i den eksport-, forbrugs- og investeringsstigning, der er medvirkende til at få Vesteuropa ud af det økonomiske dødvande. De tre hovedbalanceproblemer i dansk økonomi eksisterer stadig, men det afgørende er, at udviklingen nu endelig er vendt.

Grundlaget for, at vi kan producere og eksportere os ud af de økonomiske vanskeligheder, er nu til stede. Nedbringelsen af pris- og lønstigningstakten sammen med rentefaldet har banet vejen for det investeringsboom, vi i dag oplever. Det positive i investeringsudviklingen er, at stigningen foregår i erhvervslivet og ikke som i de tidligere år i det offentlige.

Erhvervsinvesteringerne er nu så kraftige, at de udgør den vigtigste vækstfaktor, og det er nu realistisk at regne med, at de vil komme op på samme andel af bruttonationalproduktet som i 1960erne. Det høje investeringsniveau er en forudsætning for den økonomiske genrejning. Således har det allerede haft en gunstig effekt på beskæftigelsen, og netop en nedbringelse af arbejdsløsheden er den største økonomisk-socialt opgave, der påhviler regeringen. Selvfølgelig er problemet ikke løst ved, at arbejdsløsheden i løbet af et år nedbringes med 10.000, men her er det værd at bemærke, at de fleste – inklusive det socialdemokratiske program af 19. august 1983 – så sent som i efteråret 1983 skønnede, at ledigheden i år ville blive på ca. 320.000. Nu